

Σκέψεις για τη συνεχιζόμενη εξέγερση στο Ηνωμένο Βασίλειο

Οι συνεχιζόμενες ταραχές στην Αγγλία είναι καταφανώς πολιτικές.

Ξέσπασαν σε μια στιγμή που η αντιπροσωπευτική δημοκρατία και η οικονομία της αγοράς έφτασαν στο χαμηλότερο επίπεδο αξιοπιστίας για τον κόσμο. Η μακρόχρονη διακυβέρνηση από το Εργατικό Κόμμα απέδειξε ότι δεν υπάρχει καμιά αριστερή διέξοδος στο πλαίσιο αυτού του συστήματος, γιατί αυτό το σύστημα έχει υποταχθεί σε μια μη αντιστρεπτή ακροδεξιά στροφή, με αντιλήψεις και απόψεις δικτατορικής διακυβέρνησης προς όφελος των οικονομικών ελίτ.

Οι ψηφοφόροι επιχείρησαν να τιμωρήσουν τους Εργατικούς επαναφέροντας στην εξουσία το Συντηρητικό Κόμμα, μετριάζοντας την έμφυτη αντικοινωνική του ροπή με το να του επιβάλλουν μια συγκυβέρνηση με το Κόμμα των Φιλελευθέρων. Σύντομα ανακάλυψαν το μέγεθος της γκάφας τους, όταν η νέα «συγκυβέρνηση» ανακοίνωσε τα σχέδια περικοπών στις δημόσιες δαπάνες, τη διάλυση του κράτους πρόνοιας και τις αυξήσεις στα δίδακτρα των πανεπιστημίων. Με δεδομένη την άνιση κατανομή του πλούτου και τις τερατώδεις ανισότητες στη σύγχρονη αγγλική κοινωνία, η μείωση των κοινωνικών δαπανών, με τη μορφή μειώσεων στα επιδόματα ανεργίας, την υποβάθμιση του δημόσιου συστήματος υγείας, τις μειώσεις των κρατικών δαπανών για την παιδεία κλπ, οδηγούν ξεκάθαρα σε κοινωνική ακινησία, στην ακόμη μεγαλύτερη συσσώρευση πλούτου στα χέρια μιας προνομιάς μειοψηφίας και στη μείωση της ικανότητας της περιθωριοποιημένης πλειοψηφίας του πληθυσμού να καλύπτει ακόμη και τις βασικές της ανάγκες.

Η βία που συνόδευσε τις μαζικές φοιτητικές διαδηλώσεις λίγους μήνες πριν ήταν μόνο μια γεύση των μεγαλύτερων ταραχών που έρχονταν, καθώς δεν υπάρχει κανένας θεσμικός μηχανισμός στο πολιτικό σύστημα που να επιτρέπει στα περιθωριοποιημένα στρώματα όχι μόνο να εκφράσουν την αντίθεσή τους στα αντικοινωνικά μέτρα, αλλά κυρίως να αντισταθούν και να αποτρέψουν την εφαρμογή τους από τις ελίτ. Η γενική απεργία στο δημόσιο τομέα ήταν άλλο ένα σημάδι του αυξανόμενου ρήγματος μεταξύ των πολιτικών και οικονομικών ελίτ από τη μία και της πλειοψηφίας της αγγλικής κοινωνίας από την άλλη.

Ένα ακόμη πιο ανησυχητικό σημάδι ήταν η ακαμψία με την οποία η κυβέρνηση συνεργασίας αντιμετώπισε τις κινητοποιήσεις των δημοσίων υπαλλήλων, η συκοφαντική εκστρατεία εναντίον τους και η βίαιη καταστολή των διαδηλώσεών τους (θυμηθείτε τον Jody McIntyre¹). Όλα αυτά χωρίς ίχνος μεταμέλειας ή ηθικών αναστολών από μια αστυνομία που ολοένα και περισσότερο θυμίζει παρέα αλητρίων.

Η αγγλική πολιτική και οικονομική ελίτ, γνωρίζοντας ότι έχει χάσει τη νομιμοποίησή της και ότι δεν μπορεί να κυβερνήσει με βάση ιδεολογικούς εξαναγκασμούς, στρέφεται όλο και περισσότερο στην ωμή βία και σε σκληρά αστυνομικά μέτρα, ώστε να επιβάλλει τη θέλησή της στην αποκλεισμένη υπο-τάξη της αγγλικής κοινωνίας. Η δολοφονία του Ian Tomlinson² κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στη σύνοδο των G20 και η απεχθής αντιμετώπιση του Jody McIntyre από τους μπάτσους ήταν μονάχα το θλιβερό προοίμιο της δολοφονίας του Mark Duggan. Γι' αυτό και δεν μπορούμε να μιλάμε για αμερόληπτη επίσημη έρευνα για την δολοφονία του Mark Duggan. Το σύστημα χρειάζεται τους μηχανισμούς οργανωμένης καταστολής ανέπαφους και οφείλει να κρατήσει το ηθικό των δυνάμεων ασφαλείας υψηλό, αφού η αστυνομία και οι υπηρεσίες ασφαλείας αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο για την εδραίωση του βρετανικού αστυνομικού κράτους.

Η υπο-τάξη έχει αντιληφθεί πλήρως τη νέα αυτή πραγματικότητα, αφού είναι ο αποδέκτης των πολιτικών θυματοποίησης εναντίον των μη προνομιούχων κοινωνικών ομάδων που εφαρμόζουν οι ελίτ του συστήματος. Επιτίθεται στα αστυνομικά τμήματα και πυρπολεί περιπολικά, επειδή απορρίπτει την κυριαρχία μιας άρχουσας τάξης που προσπαθεί με τη βία να της επιβάλλει κοινωνική συμμόρφωση και καθυπόταξη. Η βίαιη απαλλοτρίωση αγαθών και προϊόντων από τις εξεγερμένες μάζες (αυτό που τα συστημικά ΜΜΕ αποκαλούν «πλιάτσικο») καταδεικνύει την ταξική φύση της εξέγερσης, αφού οι πλιατσικολόγοι μπορεί να θεωρηθεί ότι ενεργούν με βάση την παρόρμηση της συσσώρευσης (σε συνθήκες πλήρους κατάρρευσης της εξουσίας) όλων αυτών των αγαθών και προϊόντων που δεν θα μπορούσαν ποτέ να αποκτήσουν στην καθημερινή τους ζωή.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, η βία και η διάλυση πολυκαταστημάτων και επιχειρήσεων δεν είναι καθόλου παράλογη αντίδραση. Δεν θα πρέπει, επίσης, να ξαφνιαζόμαστε από το ότι η μαζική βία είναι η μέθοδος πολιτικής παρέμβασης που επέλεξαν οι εξεγερμένοι των περιθωριοποιημένων εργατικών περιοχών σε κάθε μεγάλη αγγλική πόλη. Οι περισσότεροι είναι άνεργοι. Δεν ανήκουν στο ευρύτερο εργατικό δυναμικό και επομένως δεν έχουν στα χέρια τους τα θεσμικά μέσα για να περάσουν σε συλλογικές δράσεις, όπως για παράδειγμα σε μια απεργία.

Εξεγέρσεις, σαμποτάζ και βίαιοι ξεσηκωμοί είναι τα πολιτικά μέσα που αξιοποιούν τα περιθωριοποιημένα κομμάτια της κοινωνίας και οι άνεργοι, για να αντισταθούν στην επίθεση της πλουτοκρατίας και της παγκοσμιοποίησης. Μ' αυτή την έννοια, αποτελούν επιτυχημένα μέσα αυτοάμυνας, μια αντι-βία που στοχεύει στη δομική βία που ενυπάρχει σε κάθε ιεραρχικό κοινωνικό σύστημα, που δουλεύει χάρη στην άνιση κατανομή όλων των μορφών εξουσίας (πολιτικής, οικονομικής, πολιτισμικής) μεταξύ αυτών που βρίσκονται στην κορυφή της πυραμίδας και αυτών που βρίσκονται στον πάτο.

Η παντελής απουσία φυλετικών αιτιών από τους παράγοντες που καθορίζουν την εξέγερση και η αυθόρμητη απάλειψη των εθνικών διαχωρισμών στη διαδικασία διαμόρφωσης ενός συμπαγούς εξεγερσιακού κοινωνικού υποκειμένου που θα αναλάβει κοινή δράση, παρότι αποκεντρωμένη και διάσπαρτη, αποτελεί ένα αισιόδοξο σημάδι για το ότι τα εθνικά στοιχεία που λανθασμένα κυριαρχούν στην αυτο-αντίληψη της βρετανικής υπο-τάξης εξαφανίζονται γρήγορα, ανοίγοντας το δρόμο για την κατανόηση της θέσης ότι υπάρχει ένας, μοναδικός ταξικός εχθρός: ο καπιταλισμός και το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς.

από: <https://actforfreedomnow.wordpress.com/2011/08/11/thoughts-on-the-ongoing-insurrection-in-the-uk/>

¹ [Jody McIntyre](#): κακοποιήθηκε από αστυνομικούς κατά τη διάρκεια των φοιτητικών διαδηλώσεων στις 10/11/2010, που τον πέταξαν δυο φορές κάτω από το αναπηρικό του καρότσι.

² [Ian Tomlinson](#): δολοφονήθηκε από αστυνομικούς κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στη σύνοδο των G-20 στο Λονδίνο την 1/4/2009.